Chronische nierinsufficiëntie in het EMD. Kunnen een remindersysteem en een protocol gestuurd scherm in het EMD het stellen van de diagnose chronische nierinsufficiëntie en de opvolging van deze patiënten optimaliseren?

Haio: ENGELEN Karen , U.G.
Promotor:
Praktijkopleider:

Context: Uit studies blijkt dat het aantal patiënten met chronische nierinsufficiëntie (CNI) veel hoger is dan huisartsen in hun medisch dossier noteren. Het elektronisch medisch dossier (EMD) zou de huisartsen kunnen helpen bij het diagnosticeren en registreren van CNI in het dossier. In deze studie gingen we na of we de registratiegraad van de diagnose CNI konden verbeteren door het invoeren van enkele aanpassingen in het EMD.

Onderzoeksvraag: Kunnen een remindersysteem en een protocol gestuurd scherm in het EMD het stellen van de diagnose CNI en de opvolging van deze patiënten optimaliseren?

Methode: Er werd gestart met een literatuurstudie. Hierbij werd gezocht in Medline via Ovid door het invoeren van de volgende zoektermen: chronic kidney disease, adults, patient health records/elektronic health records, information systems, primary health care/general practice, diagnosis, management en software. Vervolgens werd een beschrijvende, prospectieve studie uitgevoerd waarbij de prevalentie en de registratiegraad van CNI in de praktijk werden nagegaan. Bijkomend gebeurde een evaluatie van parameters die belang hebben in de opvolging van CNI. Na deze analyse werden in het EMD enkele aanpassingen doorgevoerd. Het project verliep over een periode van 8 maanden. Nadien werden de prevalentie en de registratiegraad van CNI opnieuw geanalyseerd. Ook het effect van de verschillende interventies in het EMD werd bestudeerd.

Resultaten: Deze studie toont aan dat het EMD een hulpmiddel kan zijn voor het stellen van de diagnose CNI. De registratiegraad van CNI steeg in de praktijk van 1,4% voor de start van het project naar 3,7% na educatie van de artsen en invoering van de EMD-aanpassingen. De diagnosestelling kende vooral een probleem in het 3de stadium. De parameters die werden nagegaan ter evaluatie van het beleid van de artsen bij patiënten met CNI bevestigden dat de opvolging van deze patiënten in de praktijk niet optimaal verloopt.

Conclusie: De prevalentie van een gedaalde nierfunctie is hoog bij patiënten in de huisartsenpraktijk. De diagnose van CNI wordt slechts bij een klein deel van de betreffende patiënten gesteld en in het EMD geregistreerd. Educatie van de artsen en kleine aanpassingen in het EMD hebben een significant effect op de registratiegraad van CNI. Duidelijke richtlijnen zijn nodig als leidraad voor de huisartsen in de opvolging van patiënten met CNI. Andere tools in het EMD zouden in de toekomst kunnen ontwikkeld worden om het stellen van de diagnose CNI te vergemakkelijken.